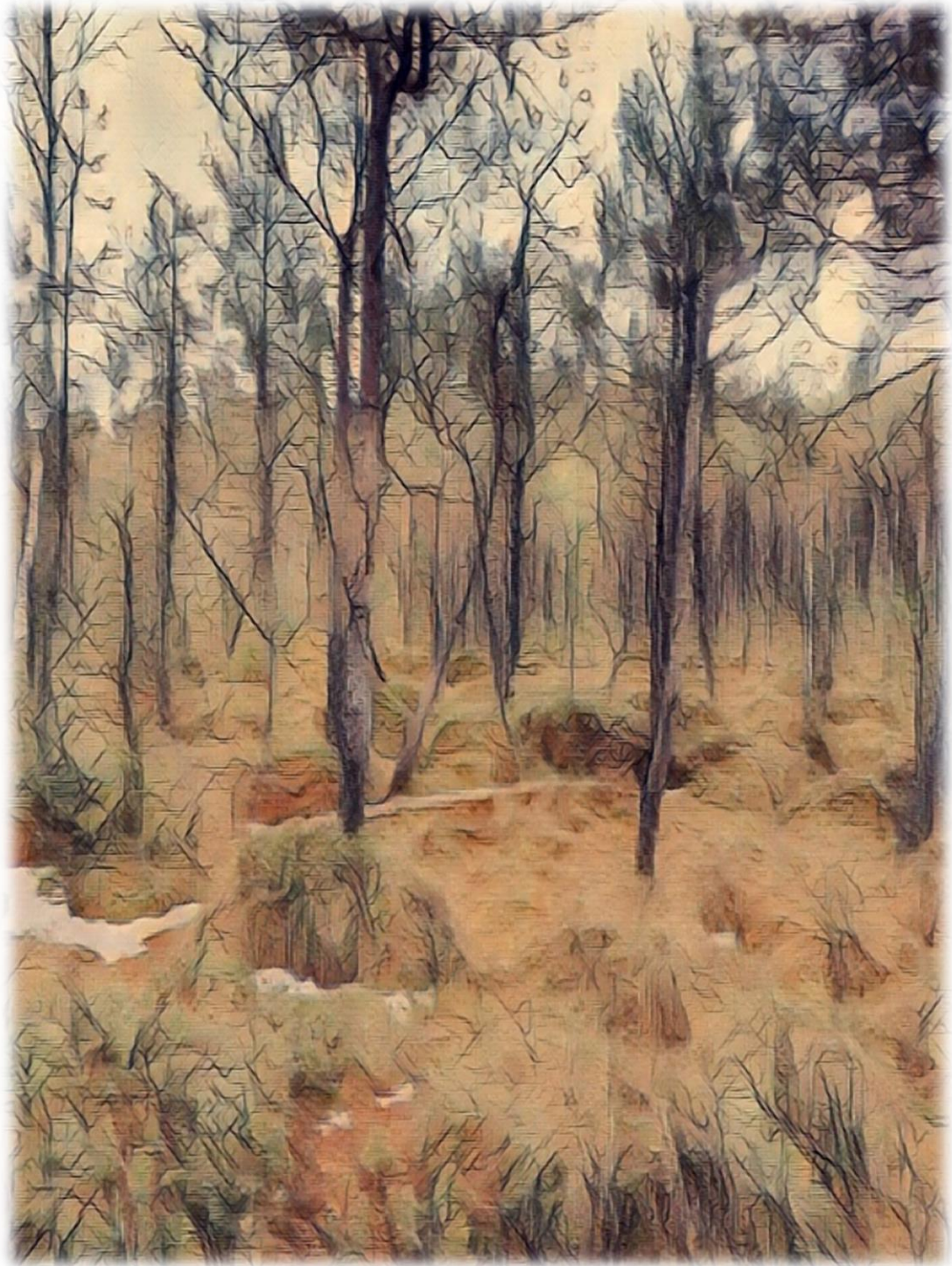

Tinovul bunicilor

Era prima zi din vacanța mare și Codrin abia aștepta să ajungă din nou la bunici. În sătucul răsfirat de la poalele muntelui totul era diferit,

aerul era mai proaspăt, soarele parcă mai strălucitor, păsările mai colorate și mai pricepute la triluri, cerul mai încărcat cu stele. Iar bunicii se întreceau care să-l răsfețe mai tare, bunica cu plăcintele ei rumene și pufoase, bunicul cu poveștile lui grozave. Codrin deschise grăbit poarta.

– **B**unicule, bunico, am sosit!

– Bine-ai venit! Măi, da' mare te-ai mai făcut!

Noaptea s-a așternut pe nesimțite, aprinzând licurici în iarba deasă din fața casei. Era vremea poveștilor și bunicul își mângâia barba albă, zâmbind ușor din colțul mustăților.

– Măine mergem la tinovul de sus, este un loc special, pe care nu ți l-am arătat încă.

Tinovul era un loc al bunicilor, mai sus pe munte, moștenit din străbuni, dar acolo nu puteau cultiva nimic, era prea multă apă. Unii

făcuseră canale în tinoave ca să le facă pășune, dar bunicii l-au păstrat sub legământ, așa cum era.

– Un loc special? Dar de ce, bunicule?

Bunicul oftă prelung și-și drese glasul.

– **T**inovul ăsta a fost o binecuvântare pentru noi. Acum a venit vremea să-ți povestesc despre acest loc pentru că tu îl vei moșteni, așa cum și eu l-am primit cu legământ de la bunicii mei. Anul 1917 a fost unul foarte greu, bunicul fusese luat la război, iar bunica a rămas singură cu cei doi copii. Iarna a sosit încărcată de nămeți și femeilor din sat le era foarte greu să taie lemne din pădure pentru foc. În lipsa focului nu puteau să-și pregătească mâncarea și așa au ajuns să sufere de frig și foame. Bunica terminase repede puținele lemne adunate în șopron și începuse să pună pe foc scândurile din gard. Se ruga în fiecare seară pentru omul ei, să se întoarcă întreg de pe front și pentru copii, să fie sănătoși și să-i poată îngriji cum se

cuvine. Gardul aproape dispăruse, prefăcut în jarul din sobă, nămeții se adunau la fereastră și bunica se ruga fierbinte pentru ajutor. Într-o noapte, când și ultima scândură din gard era aproape cenușă, bunica a avut un vis ciudat: se făcea că din locul lor de

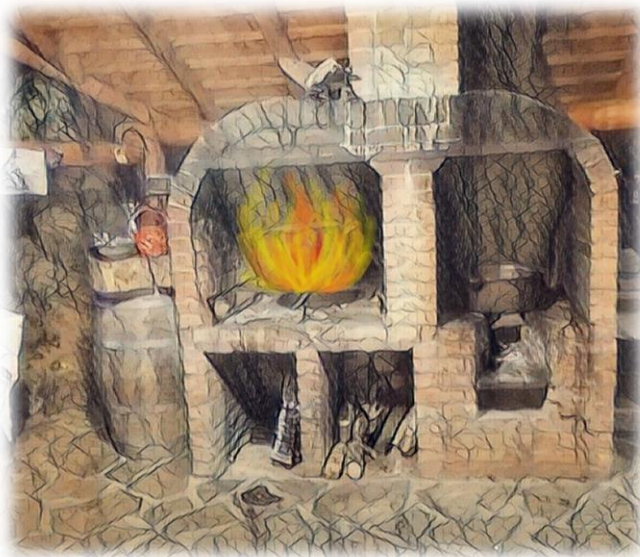

sus de la munte, din valuri subțiri de ceață, îmbrăcată în veșminte făcute din ramuri înflorite și cu o cunună de flori pe creștet, se întrupează o nălucă.

„Sunt spiritul tinovului”, îi zise cu glas șoptit ca din altă lume, „am să te ajut de fiecare dată când vei fi la nevoie, atât timp cât vei păstra tinovul așa cum este acum. Tu și ceilalți din sat o să treceți iarna asta grea dacă ardeți

în sobă pământul ăsta” și îi întinse un pumn plin de un fel de pământ brun-roșcat cu miros reavăn, de pădure. Bunica s-a trezit din somn și nu mică i-a fost mirarea când la capul patului văzu un pumn de pământ roșcat. Focul din sobă aproape se stinsese. „Ce-ar fi să încerc” își spuse și aruncă pumnul de pământ în sobă. De îndată, flăcări aurii umplură soba și mica lor căsuță

se încălzi. De atunci, în fiecare zi se duceau femeile din sat și umpleau găleți cu pământ roșcat din marginea tinovului, pe care îl ardeau în sobe și așa trecură cu bine iarna grea.

Primăvara veni ca de obicei, cu alai de flori și păsări, dar în plus, în acel an, cu griji și tristețe pentru soții, frații, fiii și tații de pe front. Într-o

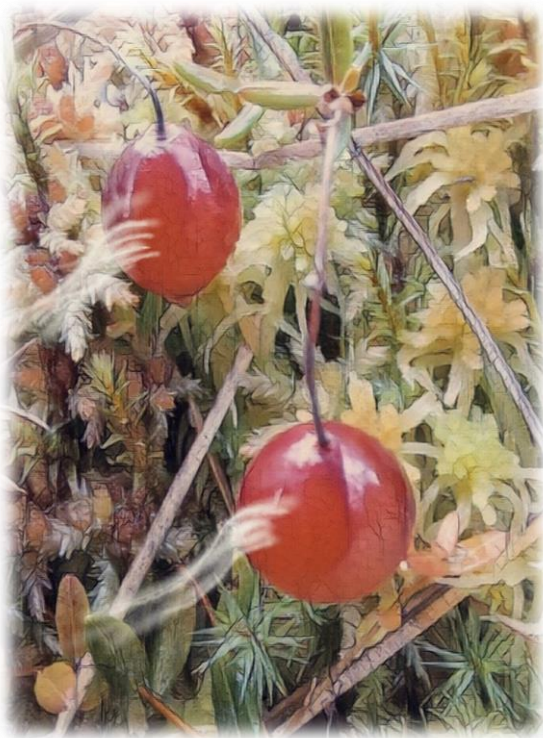
bună zi, când mugurii merilor din livadă abia se desfăcuseră, la poarta casei a oprit un car tras de doi boi costelivi, cu panglică tricoloră legată la jug. Bunica

a alergat degrabă la poartă. Carul era mânat de un soldat pirpiriu, iar în spate zăcea întins pe paie bunicul, palid și cu buzele arse de febră. „Ne-am împrietenit pe front și am fost lângă el când a căzut rănit. Medicii nu au reușit să-l facă bine și el m-a rugat cu lacrimi să nu-l las să moară departe de casă”. Bunica a rămas înmărmurită, momâia galbenă întinsă pe paie cu greu amintea de omul ei. L-a îngrijit cum se pricepea mai bine, dar rănilor adânci din șold și din picior se agravau pe zi ce trece, febra îi ardea tâmpile și el se stingea ca o lumânare. Bunica se simțea neputincioasă, se ruga pentru un semn, o cale să-și salveze bărbatul. Și când părea că totul este pierdut, bunica avu din nou un vis, aceeași nălucă din tinovul de sus îi apărură și îi întinse zâmbind amândoi pumnii strânși. „Ți-ai ținut promisiunea și ai păstrat tinovul neatins, așa că te voi ajuta din nou; pune pe răni iarba asta” spuse deschizând pumnul drept „și ai grijă să vii în tinov în fiecare zi, să aduni iarbă curată, să o pui proaspătă pe răni, asta va absorbi toată murdăria și rănilor se vor vindeca”. Apoi deschise pumnul stâng din care îi întinse boabe strălucitoare ca de rubin. „Dă-i să înghită

boabele astea care îi vor scădea febra și îl vor întări ”. Când se trezi, bunica văzu lângă pat un mănunchi de mușchi galben-auriu și o grămăjoară de bobite rubinii. Puse de îndată mușchiul pe răni și stoarse sucul din bobite pe buzele bunicului. Apoi se duse la tinov. În dimineața aceea de

primăvară, tinovul părea ca desprins dintr-un vis, mușchiul de turbă strălucea auriu sub primele raze ale soarelui și mâini nevăzute de ceață

străvezie îi arătau bunicii de unde să culeagă fructele rubinii de răchițele.

S-a întors acasă și spre mirarea ei l-a găsit pe bunicul cu ochii deschiși.

„Sunt acasă, nu visez?” a șoptit el cu glas stins. „Ești acasă și o să te faci bine” i-a spus bunica cu lacrimi de bucurie pe obraz. Bunicul s-a însănătoșit treptat și doar un ușor șchiopătat mai amintea de rănilor din război.

– Și uite așa, tinovul mi-a salvat bunicii la vreme de restriște și de aceea este un loc binecuvântat, pe care o să ți-l arăt mâine. Și acum hai la culcare, că s-au stins și licuricii din grădină!

A doua zi, Codrin s-a trezit devreme, nerăbdător să meargă în locul promis.

– Hai bunicule, mergem?

– Da' grăbit mai ești, nepoate, mai stai oleacă să îmbucăm ceva.

Pe masă se odihneau cumiți ulciorul cu lapte proaspăt și plăcintele aburinde ale bunicii.

După ce s-au ospătat, au pornit încetșor pe cărarea șerpuită din spatele livezii. Razele firave de soare se strecurau printre brazii care străjuiau cărarea,

aprinzând bobitele de rouă din iarbă, păsările ciripeau voioase, iar Codrin călca voinicește, ținând mândru pasul cu bunicul lui.

– Mai avem mult, bunicule?

– Mai șerpuieste de două ori cărarea și am ajuns.

Curând, ajunseră în tinov care era un fel de poiană minunată, așa cum nu mai văzuse Codrin niciodată. Brazii rămăseseră la marginea cărării, aici erau

doar pini unduiți de un vânt nevăzut, crescuți într-un covor gros de mușchi auriu care acoperea toată poiana. Din loc în loc, covorul de mușchi se înălța, formând movilițe din care se ițeau sfioase tufele de merișoare, răchițele și afine. Pițigoi sprinteni ciripeau, întrecându-se cu fluierari și mierle gulerate, libelule străvezii și fluturi de mătase împodobeau văzduhul cu zborul lor, brotăceii verzi săreau speriați care încotro, la fiecare pas pe care îl făceau înaintând în tinov. Totul era învăluit de un farmec aparte, greu de rostit, dar pe care Codrin îl simțea prin toți porii.

– Este așa de frumos! șopti băiatul și se întinse cât era de lung pe covorul moale de mușchi de turbă. Apoi, privirea i se opri mirată pe o plantă micuță, cu frunze rotunde și peri roșietici pe care sclipeau bobîțe ca de cleștar.

– Ce este asta, bunicule?

– Planta asta se numește „roua cerului” și nu crește decât în tinoave.

– Dar de ce se numește așa?

– De la bobîțele de rouă care nu se usucă niciodată de pe frunzulițele ei, dar asta este altă poveste pe care am să ți-o spun deseară. Acum vreau să-ți întipărești în minte locul ăsta

așa cum l-ai găsit azi și să-l păstrezi la fel, să fie locul tău de poveste. Pacea

asta de aici este comoara cea mai de preț pe care ți-o las, Codrine! spuse bunicul cu glas tremurat.

– Promit, bunicule, că și eu o să-l las neatins moștenire copiilor și nepoților mei, sub același legământ ca și tine!

Anii au trecut și Codrin are acum tâmpile argintii. Tinovul l-a păstrat așa cum i-a promis bunicului. Și când dorul de copilărie îl cuprinde se duce în tinov, unde toate grijile dispar, iar în nopțile cu licurici aprinși aude vântul care cântă parcă din fluier de cetină poveștile bunicului.

« Sfârșit »